

XLVIII. DE ONGEWENSTE

Van 's levens luister is zij de afgrond,
van 's levens leed is ze de verlossing.
Met haar heeft elk leven een vast verbond,
als 't moet in 't geniep komt de inlossing.

Te weten, dat ze aanklopt doet zo pijn.
Haar aanblik hult ons in schrik en verdriet,
meer nog als het de naaste treft in zijn zijn.
Vriendin van mij is de dood bepaald niet.

Ik voel met je mee, lieve vertrouwde.
Ik ken je zorgen om al wat geschiedt.
Maak dat je het voorbij niet berouwt.
Mijn bondgenote is de dood ook niet.

Zowel voor jou als voor mij komt de tijd,
elke dag, elk uur komt ze dichterbij,
ons genadeloos koud van 't leven bevrijdt.
Onze gezellin wordt ze dan voor eeuwig.

26 mei 2000.

Opgedragen aan Hilde G.